

ПРОЈЕКАТ „ЗАСАДИ ДРВО“

У четвртак, 30. 3. 2023. године, на основу Дописа Министарства просвете у вези са Пројектом „Засади дрво“ ученици ОШ „Вук Караџић“ у Каони и ученици ИО Милатовићи обавили су активности садње саднице црног бора.

Пројекат „Засади дрво“ покренут је 2019. године и има као циљ очување здраве животне средине. Ученицима је указано на значај здравог и чистог ваздуха, очувању животне средине, пошумљавања и њиховом одржавању као и начину на који треба да брину о природи. Након разговора, важних информација и размене знања ученици су засадили саднице црног бора у школском дворишту.

ОБЕЛЕЖАВАЊЕ ЕВРОПСКОГ ДАНА ЈЕЗИКА У ШКОЛСКОЈ 2023/2024. ГОДИНИ

Данас, 26. септембра 2023. године још једном смо се присетили разнолике европске језичке заједнице и свих недаћа кроз које један језик пролази на свом путу настајања и могућег нестајања са језичке мапе.

Дан је протекао у разноврсним активностима у којима су ученици старијих разреда узели учешће и тиме показали да брину за свој матерњи језик који је део значајне групе од 200 европских језика.

Нелсон Мендела је рекао: „Ако разговарате са човеком на језику који он разуме, то одлази у његову главу. Ако разговарате са њим на његовом језику, то одлази у његово срце.“ Он је схватао, као и многи пре и након њега, колики је значај познавања и коришћења страних језика.

Активности смо отпочели уз звуке песме „Insieme“, италијанског певача Тота Кутуња. Ученици су најпре могли да се подсете података о настанку иницијативе и потреби да овај дан постоји у Календару важних датума. Могли су да чују и занимљиве чињенице о неким језицима, али и да постоји страх од нестајања појединих језика, јер је 43 % светских језика угрожено.

Вредне руке наших ученика неуморно су претраживале интернет странице у потрази за корисним материјалом како бисмо на прави начин представили циљ данашњих активности. Слоган „Причај са мном“ којим се осветљава Европски дан језика ученици су „превели“ на различите језике и у духу „европских боја“ (плаве и жуте) истакли на заједничком пану.

Током рада била је присутна само ведрa енергија и смех, што се пренело и на групни рад ученика. А тиме смо и оправдали Кутуњов „позив“ на почетку дана – Заједно, уједињена, уједињена Европа:

*Per noi, nel cielo mille violini
Per noi, amori senza confini
Io e te, sotto gli stessi ideali
Insieme, unite, unite, Europe.*

КОНКУРС ПОВОДОМ ОБЕЛЕЖАВАЊА ЈУБИЛЕЈА ПОСВЕЋЕНОГ ИВИ АНДРИЋУ

Министарство просвете, науке и технолошког развоја је на иницијативу Задужбине Иве Андрића упутило обавештење свим школама у Србији да обележе 10. децембар пригодним активностима, јер је на тај дан 1961. године Иво Андрић овенчан Нобеловом наградом за књижевност.

Ове школске године се обележава 130 година од рођења Иве Андрића и тим поводом Задужбина Иве Андрића је позвала све школе да организују ликовне и литерарне конкурсе инспирисане ликом и делом Иве Андрића за ученике од 6. до 8. разреда са темама:

1. Сlike Андрићевих речи у мени,
2. Уметност као игра

Пристигло је укупно 14 радова. Након пажљивог прегледа и анализе радова награђени су следећи ученици:

1. Ања Милетић, ученица шестог разреда за идејно решење омота књиге – 3. место;
2. Драгана Гогоић, ученица седмог разреда за ликовни рад под називом „Уметност као игра“ – 2. место;
3. Дијана Радичевић, ученица осмог разреда за ликовни рад под називом „Јелена, жена које нема“ – 1. место и

Посебна награда за поетски рад додељена је Војину Ружичићу.

Захваљујемо свим ученицима на учешћу, а ученицима који су награђени честитамо на оствареном успеху!

Награђени ученички радови

Ускрс ваистину Вакрс

Ево шта ми је све ове недеље стигло СМС-ом: „Нека вам кућа у весељу блиста и срећно вам васкресење Христа. Христос васкресе.“

Следећа порука: „Христос васкрсе, земљу потресе, тугу однесе, радост донесе... Срећан ти Ускрс!“

Даље: „Нека ти Христово васкресење донесе срећу, љубав и благостање, а ускршње прво јаје све оно што ти недостаје. Христос васкресе!“

Па онда: „На ливади црква стара, звоно са звоном разговара. Свануо је дан спасења, дан Христовог васкрсења. Христос васкрес!“

Има их још: „Христ је победио смрт и увео нас у рајски врт. Срећан Вакрс!“

Захваљујем свима који су ми послали ове пригодне поетске, прилично неуспеле, римоване покушаје и молим их да ми кажу који су ми празник честитали – Ускрс или Вакрс. Такође бих волео да ми објасне да ли је Христ или Христос ускрснуо или васкрснуо и да ли им одговорим – ваистину или воистину – васкрсе, васкресе, васкрсе или Христос Вакрс!?

Ускрс је српски народни назив за најрадоснији хришћански празник, Вакрс потиче из српскословенског, а Воскресеније из рускословенског.

Старословенски предлог в са тврдим полугласом, у духу некадашњег српског језика, изговарао се *ва*; у духу руског језика *во*, а значео је исто што данас значи предлог *у*. Отуд и у божићном и у ускршњем отпоздраву постоји и ваистину и воистину, а значи – *уистину*, пише се као једна реч и наглашава се на првом слогу.

Значи, Христос је, према веровању, и васкрснуо и ускрснуо, тај чин може се звати и ускрснуће и васкрснуће; а придев може да буде и васкрсни и ускрсни, као и васкршњи и ускршњи.

У поздраву, Христос увек у првом падежу задржава грчки наставак и не може бити *Христ*, а у наставку поздрава који се односи на ускрснуће, облик *ускрсну* није нашао своје место у језику, а између *васкрсе*, *воскресе*, *васкресе*, *воскрсе* и *васкрс*, правилна су само два – *Христос* васкрсе, а српскословенском и *Христос* васкресе, на рускословенском.

Дакле, правилно је само – Христос васкрсе и Христос васкресе, а отпоздравља се са... хм, да видим да ли сам запамтио... српскословенски је све на ВА, а рускословенски на ВО, па је онда – ваистину васкрсе и воистину васкресе. Ако помешам ВО и ВА, помешао сам и језике и векове! Ту једино ово савремено У не прави проблеме јер га и нема.

Што ми је мило што сад знам да може да се каже и Ускрс и Вакрс, а Воскрсеније се у мојој кући ионако не користи. Сваки пут за ускршњом или васкршњом трпезом поведе се разговор о томе како је тај празник некад свима био Ускрс, па се од деведесетих преобратио у Вакрс... А онда се умеша неки породични назови-познавалац језика који пресуди да је Ускрс католички празник, а Вакрс празник који славе православни верници. А није у праву! Зато једва чекам следећи ускршњи ручак да се коначно договорим са фамилијом на ком ћемо језику убудуће да славимо овај празник.

И да се зна, неписмене СМС-поруке више не примам. Ваистину не примам!

(Прича преузета из књиге „Српски на српском“ Мирјане Блажић, уредника и аутора истоимене емисије на Првом програму Радио Београда)

1160 година од Мисије Ћирила и Методија

МИСИЈА ЋИРИЛА И МЕТОДИЈА

За учвршћавање хришћанства код Словена, па и код Срба, најзначајнији је био рад солунске браће Константина и Методија. Поучени ранијим неуспесима, они су схватили да покрштавање неће имати потпуни успех док се све не буде служило на словенском језику.

Полазећи од грчког алфабета, а на основу говора Словена из залеђа Солуна који је познавао, Константин је створио прво словенско писмо глагољицу.

Користећи ово писмо, превео је на словенски језик основне богослужбене књиге, пре свега Свето писмо.

У то време је кнез Растислав, владар Великоморавске кнежевине, затражио од византијског цара мисионаре који би учвршћивали хришћанску веру на народном језику. Тиме је желео да сузбије утицај латинског богослужења немачких мисионара. Цар је 863. послао солунску браћу која су у новој средини успешно вршила своју мисију. Међутим, убрзо су наишли на отпор немачких свештеника, од чијих оптужби су се морали бранити чак и пред самим римским папом. Константин се убрзо замонашио добивши име и Ћирило и умро, а Методије наставио свој рад у Доњој Панонији све до смрти 885. године.

Због деловања немачког свештенства њихови ученици су после тога морали да се повуку на југ. Један о њих, Климент, створио је једноставнију азбуку *ћирилицу*, коју ће прихватити Срби, Македонски Словени, Бугари и Руси. Глагољица ће се одржати још неколико векова у хрватском приморју и на неким далматинским острвима.

ИЗ ЖИВОТОПИСА ЋИРИЛА И МЕТОДИЈА

Животописи Ћирила и Методија су били врло популарни у средњем веку. Настали су после смрти ових мисионара, односно после њиховог проглашења за светитеље. Сачувано је више кратких житија и похвала Ћирилу и Методију. Из једног од њих, које је сачувано у најстаријем руском летопису, узет је и овај одломак:

„Када су Словени живели крштени, њихови кнезови Растислав, Сватоплук и Коцељ, упутише посланике цару Михаилу говорећи: земља је наша крштена, али нема код нас учитеља ко би нас упутио и поучио и проучио свете књиге. Не разумемо ни грчки језик ни латински, а једни овако уче, а други онако, тако да не разумемо књиге ни њихов садржај. Пошаљите нам учитеље који би нам могли изложити списе и њихив смисао. Чувши ово цар Михаил позва све филозофе и каза им речи свих словенских кнежева. И рекоше филозофи: има у Солуну муж по имени Лав, и има синиве који разумеју словенски језик, учена два сина и филозофа. Чувши то цар посла изасланике у Солун Лаву говорећи: пошаљи нам што брже своје синове Ћирила и Константина. Чувши то Лав убрзо их посла и дођоше цару и он им рече: дошло ми је посланство из словенске земље, тражећи себи учитеља, који би им могао протумачити свете књиге, јер то желе. Умолио их је цар и послао у словенску земљу Растиславу, Сватоплуку и Коцељу.“

Извори:

Р. Михаљчић, Историјска читанка за 6. разред, Београд 1992. год.

Андрија Веселиновић, Срби и Европа у одабраним историјским изворима средњег века, Радна свеска из историје за 6. разред, Нови Сад, 2003. год.

РАСТКО ПЕТРОВИЋ (1898–1949)

Растко Петровић рођен је 3. марта 1898. године у Београду, као девето дете историчара Димитрија и учитељице Милеве Петровић. Био је млађи брат сликарки Надежде и Зоре, које су касније помагале његово школовање. Један је од најоригиналнијих и најзначајнијих српских песника после Првог светског рата.

У рату је, са српском војском, прошао албанску голготу, после чега је послат у Француску и у Паризу је дипломирао права. Од 1923. године па све до смрти је у дипломатској служби - радио је у Риму, затим у Вашингтону.

Припадао је првој генерацији српских модерниста и био синоним за темпераментну и неконвенционалну литературу. Његова књига песама "Откровење" најзначајније је дело српске поезије између два светска рата. Писао је и путописе с путовања у Африци и Америци, а о Првом светском рату у роману "Дан шести". Остала дела: роман "Бурлеска господина Перуна бога грома", лирска проза "Људи говоре", путопис "Африка", драма "Сибињанке". Роман "Дан шести" сматра се једним од најдраматичнијих и најфантастичнијих штива у европској књижевности о Првом светском рату.

Спомен музеј Растка и Надежде Петровић у Улици Љубе Стојановића, у Професорској колонији у Београду је био отворен за јавност 1975. године, али је затворен 11 година касније због лоших микроклиматских услова и недостатка финансијских средстава за темељнију обнову зграде. Предмети и уметничка дела пребачени су у депое Народног музеја у Београду.

Растко Петровић преминуо је 15. августа 1949. године у Вашингтону. Његови посмртни остаци пренети су у отаџбину 1986. године и сахрањени у породичну гробницу на Новом гробљу у Београду.

Цитати из романа „Дан шести“

„Смрт је имала увек свој узрок негде у животу и напрслости капиларног суда, иако нико није у стању да је пронађе.“

„Како сам могао одвратити своје лице од човечанства?“

„Као да је прошлост била узбуркано огледало садашњости и да је садашњост била већ пре прошлости и одувек, и да је била одувек на овом заједничком тлу.“

„НОВОГОДИШЊЕ (НЕ)СПРЕМАЊЕ ДЕДА МРАЗА ЗА ПУТ ОКО СВЕТА“ (Драмски текст настао према идеји ученика 6. разред ОШ „Вук Караџић“ Каона – Дуња Мајсторовић, Лука Маринковић, Ања Милетић и Војин Ружичић)

ЛИКОВИ:

ДЕДА МРАЗ – ВОЈИН

НАРАТОР: СНЕЖАНА

ПОМОЋНИК ВИЛЕЊАК - ЛУКА

БАБА МРАЗ СА КОЛАЧИМА – ОЛИВЕРА

5 ВИЛЕЊАКА – МИЛИВОЈЕ, ВЕЉКО ВЕЛИЧИЋ, НЕДА, АНЂЕЛИНА, ТАЊА

2 КЋЕРКЕ МРАЗ – АЊА, ДРАГАНА

НАРАТОР: Пре поласка Деда Мраза на пут догодило се следеће...

ПОМОЋНИК: (трчкара по сцени и пева) Ла, ла, ла, ла, ла, ла, ла, ла, време је за поклоне...

5 ВИЛЕЊАКА: Ми смо већ спремили довољно поклоне. Јупииии! (скачу и радују се)

БАБА МРАЗ: Колачи су спремни! (носи кецељу и варјачу; радосно пролази с једног краја сцене на други и одлази иза завесе)

ДЕДА МРАЗ: Хо, хо, хо! Време је за поклоне! Да ли су сви поклони спремни? Свако дете мора добити поклон, сем оних са црне листе. Хо, хо, хо! (смеје се, седа и убрзо заспи при чему почиње да хрче)

БАБА МРАЗ: Устај, лењивче! (Деда Мраз се тргне, трља очи и клима главом) Остало је још 30 минута! Мораш да кренеш како би сви добили своје поклоне на време, наравно, они који су били добри (показује прстом према публици)

ПОМОЋНИК: А... а... а... (муца) Да ли ћу ја добити поклон?

ДЕДА МРАЗ: Хм, да ли си био добар?

ПОМОЋНИК: Ј...ј...је... (муца) Јесам!

ДЕДА МРАЗ: Листа ће показати! (маше прстом према помоћнику)

БАБА МРАЗ: (гледа на сат) Још само 20 минута! Пожури! Знаш шта се догодило прошле године? Успавао си се, па сам морала ја да ти помажем да разносиш поклоне! (одлази журно иза сцене)

ДЕДА МРАЗ: Ево, устајем (и наставља да спава)

НАРАТОР: А следећег дана...

2 КЋЕРКЕ: Добро јутроооо! (радосно)

БАБА МРАЗ: (прави колаче) Добро јутро, миле моје! Да ли сте добиле своје поклоне? (и наставља да прави колаче)

2 КЋЕРКЕ: (истовремено) Не, нисмо добиле поклоне! (жале се)

БАБА МРАЗ: Молим!?! (изненађено) Па, зар опееет?!? Дедаааа Мразеееее! (виче и љутито одлази са сцене)

ДЕДА МРАЗ: (спава и хрче)

БАБА МРАЗ: Устаааај, несрећниче!

ДЕДА МРАЗ: (скаче из сна)

БАБА МРАЗ: Да ли си доставио поклоне? (љутито)

ДЕДА МРАЗ: Јаој, јадан ја, како сам могао да заборавим? Шта ћу сад да радим? Управо сам сањао да сам оставио последњи поклон и већ сам размишљао како је лепо кад се заврши важан посао. Шта ћу сад?!?

2 КЋЕРКЕ: (журно улазе на сцену) Станите! (истовремено)

ДЕДА МРАЗ И БАБА МРАЗ: Шта се десило?

2 КЋЕРКЕ (Ања) (вилењаци улазе и стају иза кћерки): Вилењаци су синоћ доставили све поклоне!

5 ВИЛЕЊАКА: (стоје поносно и салутирају Деда Мразу. Имају осмех од уха до уха)

ДЕДА МРАЗ: Ка...Ка... Како...Како су то успели? (седа)

БАБА МРАЗ: Браво! Сада деца широм света неће бити несрећна! Буди захвалан што имаш овако одане и пожртвоване помагаче, иако ниси заслужио! (поносно показује руком на њих)

ДЕДА МРАЗ: Супер! Сви ћете добити поклоне! Лаку ноћ! (наставља да спава и хрче)

ПОМОЋНИК: Јупиии! Добио сам поклон! (дере се по кући)

ДЕДА МРАЗ: (скаче из сна, али убрзо поново заспи)

2 КЋЕРКЕ (Драгана): Па, наравно! Добићеш га и следеће године! (одлазе сви са сцене док Деда Мраз и даље хрче)

НАРАТОР: И тако су сва деца добила своје поклоне и жељно ишчекивала наредну Нову годину!

КРАЈ

НА ЧАСУ БИОЛОГИЈЕ

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИКА:

- КАКО СЕ ХРАНЕ БИЉКЕ?

УЧЕНИК:

- БИЉКЕ СЕ ХРАНЕ КРВОТОКОМ!

УЧЕНИК ПИТА НАСТАВНИЦУ:

- НАСТАВНИЦЕ, ДА ЛИ МИ ЗАИСТА ИМАМО 5 МОЗГОВА?

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИКЕ:

- ШТА ЈЕ БИОДИВЕРЗИТЕТ?

УЧЕНИК ОДГОВАРА:

- ГРЧКИ ПИСАЦ!

НА ЧАСУ СРПСКОГ ЈЕЗИКА

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИКЕ:

- КАКО ГЛАСИ ПОДЕЛА ГЛАСОВА?

УЧЕНИЦА ОДГОВАРА:

- ГЛАСОВИ СЕ ДЕЛЕ НА САМОГЛАСНИКЕ И НЕСАМОГЛАСНИКЕ!

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИКА:

- КОЈУ СЛУЖБУ ВРШИ ПОДВУЧЕНИ РЕЧЕНИЧНИ ЧЛАН?

УЧЕНИК ОДГОВАРА:

- НЕПРАВИ СУБЈЕКАТ!

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИЦУ:

- КАКО СЕ ЗОВЕ РИМА У КОЈОЈ СЕ УКРШТАЈУ СТИХОВИ КОЈИ СЕ РИМУЈУ?

УЧЕНИЦА ОДГОВАРА:

- УКРШТЕНИЦА!

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИЦУ:

- КОГ ЈЕ БРОЈА ИМЕНИЦА СТОЛОВИ?

УЧЕНИЦА ОДГОВАРА:

- ВЕЋИНА!

НА ЧАСУ ГЕОГРАФИЈЕ

НАСТАВНИЦА ПИТА УЧЕНИКЕ:

- ПО ПРОИЗВОДЊИ КОЈЕ БИЉНЕ КУЛТУРЕ ЈЕ ПОЗНАТА КИНА?

УЧЕНИК ОДГОВАРА:

- ЧАЈНА КОБАСИЦА И ЧАЈНИ КОЛУТИЋИ!

ОДГОВОРИ УЧЕНИКА МЛАЂИХ РАЗРЕДА
НА КОНТРОЛНИМ ЗАДАЦИМА

- КАКО СЕ НАЗИВА ГРУПА СВИЊА?
- РОЈ

- КАКВА ЈЕ КОРИСТ ОД ОВЦЕ?
- ПЕРЈЕ

- КАКО СЕ НАЗИВА МЛАДУНЧЕ ПАТКЕ?
- ПАЊИЋИ

- ПРЕПОЗНАЈ КОЈИ СЕ БРОЈ КРИЈЕ ИЗА РИМСКЕ ЦИФРЕ X?
- ИКС

- ГДЕ СЕ ПРОДАЈЕ СТОКА?
- НА ГОВОРНОЈ ВЕЖБИ.

- ОД ЧЕГА ДОБИЈАМО ШЕЋЕР?
- ОД ШЕЋЕРНЕ ДРШКЕ.

- ИМЕНИЦА: СТАБЛО
- РОД: ЈОВАН
- БРОЈ: ПЕЧУРКА

ГРАЂАНСКО ВАСПИТАЊЕ НА ДРУГАЧИЈИ НАЧИН

На часовима грађанског васпитања, наставница географије Јелена Чантрак, покушава са ученицима шестог разреда да оплемени простор наше Школске библиотеке. Наиме, уместо истицања права ученика, издвојена су правила понашања у библиотеци.

Такође, свако од ученика је одабрао по једног нашег истакнутог књижевника/књижевницу и издвојио најважније биографске податке, а готови панои ће красити просторије наше Библиотеке. Хвала!

СТРУЧНО УСАВРШАВАЊЕ

У периоду од 27. 9. 2023. године до 1. 10. 2023. године директорка наше Школе, Горица Ђорђевић, присуствовала је Међународној конференцији „Упоредни модел Аустрије и Србије – умрежавање ка квалитету6“.

Конференција је одржана у Бечу. Конференцији су присуствовала 3 директора из наше општине.

Посетом школи размењена су знања и искуства наших школа са школом у Аустрији.

УЧЕНИЧКЕ МИСЛИ

УЧИМ, МИСЛИМ, НАПРЕДУЈЕМ

Сви који мисле да је учење глупо треба да „укључе“ мозак и размисле. Ако је учење глупо и зашто онда идемо у школу, зашто су их људи правили и трошили своје време? Зашто се Вук Караџић трудио да олакша азбуку? Зашто је Десанка Максимовић писала онолико песама? Зашто се Иво Андрић трудио толико и писао да би добио Нобелову награду? Зашто се толико паметних људи трудило да свом народу и напредним генерацијама помогну да буду што бољи? А шта ми радимо?

Уместо да све то што су они оставили користимо за добро, не, ми ратујемо, разарамо, уништавамо и шта ти паметни људи мисле о нама? Вероватно ништа добро. Размисли и стави прст на чело, СТАВИ ПРСТ НА ЧЕЛО!

Милош Мајсторовић, шести разред

SHERLOCK(ED)

Шерлок Холмс је приватни детектив који се појављује као главни лик у низу књижевних дела британског писца и лекара Артура Конана Дојла. Холмс је познат по решавању случајева пажљивим посматрањем и логичким закључивањем, па се често бави решавањем проблема који су за друге истражитеље претешки. Конан Дојл је Холмса створио према свом професору с единбуршког медицинског факултета, Џозефу Белу, који би знао на темељу опажених детаља извести закључке о занимању и животу случајних пролазника.

У књизи, као и у филмским адаптацијама, Холмсов стан се налази у лондонској улици Бејкер 221б. Изнајмљује га са својим јединим пријатељем, Џоном Вотсоном, од госпође Хадсон. Вотсон се касније жени и оставља Холмса као јединог станара.

Насупрот Холмсовој прецизности и методичности у истрагама, налази се његова склоност неред у личном животу. Његов темперамент чини смена необуздане енергије и потпуне меланхолије. Често користи опијум. При решавању случајева често се служи варком, мајстор је прерушавања, понекад крши и закон. У проналажењу решења важну улогу имају ситни трагови. Он разликује дуван према пепелу, а из величине отиска ципеле може да установи висину починиоца.

Његов пријатељ Вотсон се у већини дела приказује као приповедач. Холмс се критички односи према његовом приповедању, тражи више објективности и детаља, мање узбуђења. Његов брат Мајкрофт се појављује у три приче. Највећи непријатељ му је професор Моријарти. У борби с њим Холмс пада низ литицу и умало умире.

Шерлок Холмс је био инспирација за настанак есеја, песама, књига, позоришних комада и филмова. Често је спомињан и цитиран у магацинима, новинама, телевизији и радију, па и на интернету. Књижевни је лик са највећим бројем адаптација. Играло га је преко 70 глумаца у више од 200 филмова и серија. Највернијом и најквалитетнијом серијом сматра се „Авантура Шерлока Холмса“ са Џеремијем Бретом у главној улози.

Стан у улици Бејкер 221б још увек постоји и опремљен је исто онако како је изгледао у викторијанско доба. Унутрашњост је у потпуности опремљена како је описано у роману. У стану су и снимани филмови о Холмсу. Посетиоци могу да седе поред камина или у његовој спаваћој соби.

Шерлокове ствари налазе се на уобичајеном месту: његова лупа, лула, виолина, хемијска опрема, блок с белешкама, персијске папуче. Ту су и соба доктора Вотсона и соба госпође Хадсон. Све собе садрже личне ствари и приватне папире великог детектива, као и велики број романа о њему. Дневник доктора Вотсона садржи руком писане белешке.

У изложбеној соби могу се видети воштане фигуре из романа. Соба у којој су станари одлагали своје ствари такође се може посетити.

Постоје теорије да су ликови из романа утемељени на стварним људима. Можда је Фридрих Ниче био модел за самог Холмса, а можда је био утемељен на особи која је била колега и пријатељ Конана Дојла.

ФУДБАЛ КАО НАЧИН ЖИВОТА

Љубодраг Станић, дугогодишњи тренер ФК „Гуча“ издвојио је мало времена и одговорио на неколико питања нашег ученика, а уједно и члана овог фудбалског клуба.

1. Колико дуго радите као тренер и због чега сте изабрали овај позив?

Још као млад фудбалер, али и љубитељ фудбала, био сам импресиониран лидерском позицијом тренера у фудбалу. Видео сам да се у том послу спајају и марљивост и стваралаштво и визија.

2. Да ли се нешто променило у односу на време када сте почињали да тренирате младе нараштаје?

Променило се доста. И држава се променила као и друштвени односи. Када сам почињао, у друштву је било много више дисциплине и породичне хијерархије, тако да је било лакше организовати рад. Сада су деца мање дисциплинована, а тренеру је потребно много рада да децу уведе у прави тренажни процес који захтева доста рада, дисциплине и одрицања који они немају у породици и школи.

3. Шта је најважније да знају они који можда желе да тренирају фудбал?

Најважнија је љубав према фудбалу и спремност на континуирани рад. Бављење спортом је привилегија, али тражи доста одрицања.

4. Какво је стање у фудбалу у нашој општини данас? Да ли има простора за напредак? Имате ли неки савет?

Стање у фудбалу у нашој општини је на много вишем нивоу него, на пример, пре 10 година. Са једне стране, имамо у Лучанима једног суперлигаша који ради према професионалним начелима. Остали клубови су аматерски организовани у општинској, а њих неколико и у окружној лиги. Квалитет ових аматерских клубова подигли су играчи који су као деца прошли, пре свега, школу фудбала у Гучи и који су кроз лиге млађих категорија овладали фудбалском игром на много вишем нивоу него некадашњи играчи тих клубова, али су стекли и фудбалско образовање, стручно и организационо које примењују у својим клубовима. Једино решење за напредак фудбала је континуиран, плански рад са млађим категоријама.

5. Шта сте научили за све ове године посвећене фудбалу, а сматрате да би требало да поделите са осталима?

Кроз фудбал научио сам, пре свега, да се радом постиже све; научио сам да поштујем време, да поштујем старије, да поштујем школску имовину; научио сам да победим и да изгубим, да паднем, али и да устанем и да наставим да се борим. Научио сам да се сталним и поштеним радом може изградити на позитиван начин своје име и презиме, а највеће богатство су ми безбројна путовања по целој Европи и бројна пријатељства на целом Балкану.

6. За крај, да ли бисте нешто поручили читаоцима школског листа „Вукова дружина“?

Будите добри ђаци, јер је школа ваше прво и једино занимање. Образовање је темељ успешности сваког човека. Слушајте и волите своје родитеље и своје наставнике, јер ће сваки ваш успех бити и њихов успех. Радоваће се са вама цео живот. Држите се заједно и поштујете се, јер су вам сада најбезбрижније године вашег живота. Бавите се спортом, јер је спорт океан задовољства и урбане социјализације. И на крају, играјте фудбал и будите срећни!

Вељко Величић, ученик 6. разреда

ЕМПАТИЈА

Где смо се ми то погубили? Докле смо дошли у ово недоба? Да ли нам је неко чаробним штапићем, одузео, уместо да дода, емоцију за друге? Јесмо ли уопште некада били другачији? Да ли нас је радовала туђа срећа и растуживала туђа несрећа? У неким „нормалним“ временима ужасавала нас је безосећајност за нечију несрећу, за нечију тугу.

Нажалост сада, у овим и те како „сложеним“ временима, гурнути не својом вољом, у епидемије, изгубили смо и оно мало људскости и саосећања за друге. За све често оптужујемо оног другог не признајући да је некад проблем био баш у нама.

Емпатија није урођена, биолошка особина личности, она се учи у социјалном окружењу (дружећи се у школи, проводећи време са друговима после школе, играјући заједно друштвене игре...). Наравно, емпатија је различита у различитим развојним периодима. Мала деца не схватају функционисање у социјалној средини, много тога им је нејасно, не сналазе се у различитим ситуацијама. Не пријају им ситуације „дељења са другима“, па се свакако осећају боље и уживају у сопственом егоизму (себичности) тј. „волим да будем у центру пажње и све је за мене“.

Пружање подршке, загрљај и топла реч је емпатија. Она нас може спасити од замке отуђености тј. усамљености, од живота без пријатеља.. Данас, нажалост, често говоримо о све већем степену отуђености, а узрок свакако треба потражити у начину провођења слободног времена деце (играње игрица, гледање различитих врста видеа, популарних јутјубера који представљају узор и модел понашања који је најчешће погрешан).

Наш основни задатак је да се са посебном пажњом обраћамо деци, проводећи време са њима у заједничким активностима које су њима важне (спорт, шетња, разговор...). Покажимо им да имају наше поверење, да је сваки проблем решив и да их волимо највише на свету. Учимо их да покушају да разумеју туђи проблем, да не исмевају своје другаре, да помажу једни другима јер ћемо једино тако учинити да постану бољи људи, а свет лепши него што је данас.

Милена Лековић, педагог

LE BÉRET ИЛИТИ БЕРЕТКА

Le Béret илити беретка

Са првим ветром јесени што разгони летњу одважност пригрлимо капе и шешире као прву линију одбране од свега што долази. Повлачимо их на уши хотећи да покажемо пркос зими која туче као какав војсковођа велесиле. Најпре дамице и даме (господичићи се још кураже, јер њима се теже прашта признање), а онда и ти исти господичићи поклекну пред хладноћом.

Та првосезонска капа често буде беретка. Она је та која још може да прође као аксесоар, ношен ради лепоте и стила, и само ради лепоте и стила. Тако је шик накривити је као полумесец на лепушкасту главу, ове, оне боје и шепурити се у стилу Грете Гарбо, Брижит Бардо, Бијонсе или Ријане. Лепиње на глави, а испод шуре локне, праменови, плави, црни, шарени, геометријске линије пажа или зулуфи.

И шта ти је то беретка? Је л` се то маже на хлеб, пије, ил` је неко оружје кратке цеви? Ха, ха, ха, није! То ти је постало француски бренд. Да, и њихова национална капа. Мекан, округао, раван шешир, плетен најчешће од вуне, филца или хеклан од памука, носи се тесно припијена око главе, а може се обликовати на разне начине, обично накренута на једну страну.

Французи је нису измислили, стара је хиљадама година, али су је удостојили и дали јој на значају. Црна се издваја, најпре као део ношње француских и баскијских сељака, а много касније као симбол Покрета отпора у Другом светском рату. Небројено филмских остварења је величају. Најсимпатичнија је, свакако она беретка коју непоновљиво носи Мишел, припадница француског Покрета отпора у серији, „Ало, ало“ и која је легендарни еквивалент њеном - „Слушај пажљиво, ово ћу рећи само једном - Listen carefully, I shall say this only once“. Јуначки герилац, Аргентинац Че Гевара, симбол револуционарне борбе за слободу прославио је такође црну беретку као нико пре, а ни после. Јесте да се допала и Наполеону III, а и војницима данашњице.

Носи се као дика храбрости, посвећености и одлучности, служења својој отаџбини. Црвене и зелене носе као део своје униформе припадници копнене армије, плаве ваздухопловство, тамноплаве морнарица. Варијације постоје и у симпатичним комбинацијама. Тако присталице растафари покрета носе велике плетене црне беретке са црвеним, зеленим и златним круговима преко дредова.

Деца их носе још од бебећих дана. Сомотане, плаве или розе, са помпоном или не, индикатор су је ли њен носилац дечак или девојчица. А у Француској малци обожавају игру JEU DU BERET која подразумева више деце подељене у две екипе, судију и беретку у центру поља за игру за коју се боре и по посебним правилима носе у свој део поља, а да не буду додирнути од противничких играча.

Увек је и у свету моде, и акцентоваће модне стилове док је глава. На послетку, c'est chic! Хм... Није лоше, није лоше... баш ми лепо чучи ова моја црна од кашмира.

Данијела Шундерић, наставница француског језика

Ученичке екскурзије у школској 2022/2023. години

Једнодневна екскурзија ученика млађих разреда реализована је 27. 5. 2023. год. на релацији Каона-Београд-Каона. Ишло је укупно 16 ученика. Ученици су били у пратњи учитељица Гордане Капларевић из Милатовића и Марине Радичевић из Каоне, као и туристичког водича.

Прву успутну паузу направили смо у Прељини код Чачка, након чега смо наставили пут за Београд и прва посета била је обилазак Музеја Црвене Звезде на стадиону „Рајко Митић“.

Кустос Музеја је веома успешно деци представио трофеје и значајне личности овог ФК. Одушевљени су били како Музејем, тако и изгледом стадиона јер су имали прилику да седе у ложама намењеним за представнике гостујућих клубова.

Одатле настављамо до Храма Светог Саве на Врачару, највећег српског православног храма и највеће православне цркве на Балкану. Пут даље по граду настављамо панорамским разгледањем града и споменика Стефану Немањићу.

Обилазак настављамо посетом Ботаничке баште „Јевремовац“. Ботаничка башта „Јевремовац“ има статус споменика природе друге категорије и заштићена је као споменик културе. Настављамо шетњу Улицом кнеза Михаила, а потом, слободно време користимо за шетњу и разгледање Калемегдана, посету споменику „Победнику“.

Путовање завршавамо посетом Авалског торња. Ученици су били одушевљени свиме што су видели.

У понедељак, 8. маја 2023. године ученици старијих разреда упутили су се на дводневну екскурзију на релацији Каона-Ниш-Каона. Екскурзија се реализовала у сарадњи са Основном школом „Горачићи“ из Горачића.

Пошто су се ученици сместили у аутобус упутили смо се преко Ивањице ка манастиру Студеници након чега смо кренули ка Пролом бањи где смо имали заказан ручак и време за одмор и шетњу. Следећа станица је била Ђавоља варош, а потом смо, око 18.00, кренули ка хотелу „Комплекс Видиковац“ у Нишу. Од 21.00 час је била организована и дискотека коју су ученици напустили у 24.00 часа.

Наредног дана смо (уторак, 9. мај), након доручка прво посетили Чегар, затим Ћеле-кулу и Нишку тврђаву. Искористили смо слободно време у центру Ниша за шетњу и одмор. Пут нас даље води ка Врњачкој бањи где смо провели слободно време за шетњу и куповину, а затим је било време за повратак.

План екскурзије је у потпуности остварен, а ученици су били задовољни планираном екскурзијом. У пратњи ученика биле су наставнице српског језика Наташа Главоњић, односно наставница математике Невена Радичевић.

